

NAGY HISZTIKÖNYVEM

MESÉK A HISZTI ELKERÜLÉSÉHEZ

Roland

NAGY HISZTIKÖNYVEM

mesék a hiszti elkerüléséhez

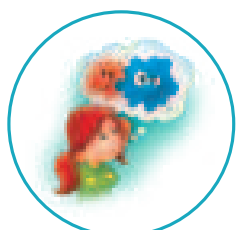
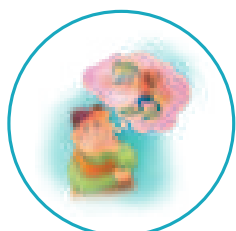
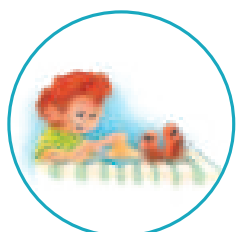
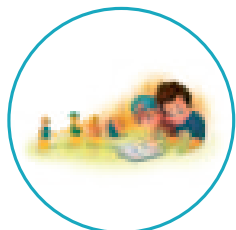
Izmini Katalin és Przybytek Ágnes

Roland

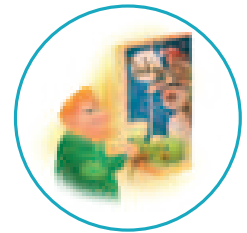
Tartalom

Nem akarok vacsorázni!	4
Nem akarok sapkát felvenni!	5
Nem akarok elmenni otthonról!	6
Nem akarok felkelni!	7
Nem akarok rendet rakni!	8
Nem akarom abbagyni a játékot!	9
Nem akarok fogat mosni!	10
Nem akarok hazamenni a játszótérrel!	11
Nem akarok egyedül öltözködni!	12
Nem akarok gyalogolni!	13
Nem akarok aludni!	14
Nem akarom leszedni a kavicsokat!	15
Nem akarok kijönni a fürdőkádból!	16
Nem akarok hajvágást!	17
Nem akarok villával enni!	18
Nem akarom megfogni Anya kezét!	19
Nem akarom egyedül felvenni a cipőt!	20
Nem akarok köszönni!	21
Nem akarok fésülni!	22
Nem akarok óvodába menni!	23
Nem akarok erre a székre ülni!	24
Nem akarok körmöt vágni!	25
Nem akarok aludni ebéd után!	26
Nem akarom ezt a mesét nézni!	27
Nem akarok kijönni a vízből!	28
Nem akarok hajam mosni!	29
Nem akarom, hogy befond a hajamat!	30
Nem akarom, hogy elmenj!	31
Nem akarom megenni a főzeléket!	32
Nem akarok fürdeni!	33
Nem akarok árnyékba húzódn!	34
Nem akarok kezet mosni!	35
Nem akarok betakarozni!	36
Nem akarok hazamenni az oviból!	37
Nem akarom megnézegetni ezt a mesekönyvet!	38
Nem akarom letenni az ollót!	39
Nem akarok buszra szállni!	40
Nem akarok hazamenni a nagytól!	41
Nem akarok körülnézni!	42
Nem akarom megfogni Lacika kezét!	43
Nem akarom ezt az esti mesét!	44
Nem akarok fogorvoshoz menni!	45
Nem akarok hajam szárítani!	46
Nem akarok megtörölközni!	47

Nem akarok falevelet gyűjteni!	48
Nem akarok boltba menni!	49
Nem akarok gesztenyebábot készíteni!	50
Nem akarom visszavinni a könyvet a könyvtárba!	51
Nem akarom kikerülni a pocsolót!	52
Nem akarok pisilni menni!	53
Nem akarom megtisztítani a csizmámat!	54
Nem akarok egyedül szánkózni!	55
Nem akarok kártyázni!	56
Nem akarom kiszínezni a rajzot!	57
Nem akarok beteg lenni!	58
Nem akarom kikapcsolni a tévét!	59
Nem akarok ünneplő ruhát felvenni!	60
Nem akarom, hogy dolgozni menj!	61
Nem akarom bevenni a gyógyszert!	62
Nem akarom kölcsönadni a kisautót!	63
Nem akarok csendben maradni!	64
Nem akarom bekapcsolni a biztonsági övem!	65
Nem akarok kirándulni!	66
Nem akarok elmenni a szülinapi zsúrra!	67
Nem akarok pusztát adni a nagynak!	68
Nem akarom megtörölni a számat!	69
Nem akarom, hogy kimosd a kedvenc pólómat!	70
Nem akarok lifttel menni!	71
Nem akarok mézeskalácsot sütni!	72
Nem akarom visszarakni a játékot!	73
Nem akarom megnézni az előadást!	74
Nem akarom megenni a levest!	75
Nem akarok zsebkendőbe tüsszteni!	76
Nem akarok hazáig motorozni!	77
Nem akarom, hogy apa edzésre menjen!	78
Nem akarom kikerülni a vakondtúrásokat!	79
Nem akarok almát szedni!	80
Nem akarom kihegyezni a ceruzáimat!	81
Nem akarom meglocsolni a virágokat!	82
Nem akarok két keréken biciklizni!	83
Nem akarom megfűjni a virslit!	84
Nem akarok az asztalnál ülni!	85
Nem akarom, hogy szilveszter legyen!	86
Nem akarom megigazítani a sálát a nyakamban!	87
Nem akarok új ágyat!	88
Nem akarok pohárból inni!	89
Nem akarom felvenni a papucsot!	90
Nem akarok a furulyán játszani!	91
Nem akarom elzárni a csapat fogmosás közben!	92
Nem akarok leülni a székre!	93

Nem akarok vacsorázni!

Anita megrángatta Anya ruháját:

– Anya, éhes vagyok!

Anya abban a pillanatban fejezte be a vacsora elkészítését, és mosolyogva fordult Anitához, együtt ültek az asztalhoz. Anita azonban ahogy meglátta a vacsorára készült szendvicset, hangosan nyafogni kezdett:

– Neeem akarook paprikát enni! Nem szeretem a paprikát! Szedd le róla!

Anya leszedte a paprikadarabokat a kenyérről. Anita azonban tovább nyafogott:

– Neeem akarook uborkát enni! Az uborkát sem szeretem! Szedjük le róla azt is!

Anya fejcsóválva levette az uborkakarikákat is a kenyérről. Anita azonban továbbra sem hagyta abba a nyafogást:

– Neeem akarook szalámit és sajtot sem enni!

– De Anita, ha leszedjük a kenyérről a szalámit és a sajtot is, akkor csak üres kenyér marad – mondta Anya.

– Akkor is szedjük le, nem szeretem! – erősködött Anita.

Anya leszedte a kenyérről a szalámszeletet és a sajtdarabkát is. Anita tányérján már csak egy üres kenyérke ácsorgott magányosan.

– Neeem akarook vacsorázni! Már nem vagyok éhes! – folytatta tovább Anita a duzzogást.

Ekkor azonban meglepő dolog történt: a kenyérről lepakolt szalámszelet, sajtdarabkák, uborkakarikák és paprikadarabkák tánra perdültek, és illegve-billegve, forogva és pörögve visszatáncoltak a kenyérkére. Anita meglepettségében azonnal abbahagyta a duzzogást, tátott szájjal figyelte, hogy mi történik. A tányérján egy kedvesen mosolygó szendvics jelent meg. A nagy kerek szalámszeletből lett a szendvics arca, az uborkakarikából lett a mosolygós száj, a sajtdarabkákból pedig a vidám szemek. Egy kis paprikadarab alkotta az orrot, kettő a füleket, a többi pedig a hajat.

– Na, így már szeretsz? – kérdezte a mosolygó szendvics Anitát.

Anita bólogatott, majd vidáman megette a vacsoráját.

Nem akarok sapkát felvenni!

Egy őszi délután Áron és Anya sétához készülődtek.

– Az őszi sapkádat is kikészítettem – szolt Anya a cipőjét húzva. – Tudod, amit tegnap vettünk neked.

– Nem, a nyári baseballsapkámat akarom felvenni – ellenkezett Áron.

Anya a fejét csóválta, majd Áron elé guggolt, és magyarázni kezdte, hogy már nincs olyan jó idő, mint nyáron, a baseballsapkában fázni fog a feje és a füle. Már őszi sapkát kell hordani.

– Neeem akaroom az őszi sapkát felvenni! – kezdett toporzékolni Áron. – A nyári sapkát akarom, és kész! Anya próbálkozott meggyőzni a kisfiát, de Áron hajthatatlan volt, nagyot dobantott a lábával, összefűzte a karjait maga előtt, s mindehhez nagyon durcás képet vágott, és egyre hangosabban ismételte:

– Neeem akaroom az őszi sapkát felvenni!! Neeem akaroom!

Egy idő után Anya ráhagyta a dolgot, beletette a kabátzsebébe Áron őszi sapkáját, és elindultak sétálni. Amint kiértek az utcára, a napocska elbújt egy csúnya szürke felhő mögé. Áron felnézett a felhőre, s majdnem megbotlott, annyira megakadt a szeme a felhőn. A felhő ugyanis kárörvendően vigyorgott Áron felé.

Ahogy tovább sétáltak, Áron nyári sapkáját lefújta a szél a fejéről. Áron utána kapott, és visszatette a fejére, de a szél megint lefújta, aztán újra és újra. Amikor Áron már negyedszer szaladt a sapkájáért, egy mély hangot hallott a feje fölül:

– Még most sem kell az őszi sapka? Nem fázik még a fejecskéd, nem vacog még a fülecskéd?

Áron felnézett, és a csúnya szürke felhőt látta a feje fölött, ahogy újra egy hatalmasat fúj. A sötét felhő nagyobb lett, és annyira eltakarta a napocskát, hogy annak már a sugarai sem látszódtak ki a felhő mögül. Áron fázni kezdett, a fülei egy pillanat alatt pirosak lettek a hidegtől.

– Még most sem akarod az őszi sapkát? Tudok még nagyobb szelet is fújni! – készülődött a csúnya felhő egy újabb fújásra.

– Anya, az a csúnya felhő bánt! Egyre hidegebb szelet akar fújni rám! Hol az őszi sapkám? Fel szeretném venni.

Anya elővette kabátzsebéből az őszi sapkát, és odaadta Áronnak.

– Így már sokkal jobb, már nem is fázik a fejem és füleim sem! – bújt Anyához Áron.

– Így már nekem is tetszik! – fújta a szél Áron fülébe sokkal csendesebben, mint az előbb, és már nem is bántotta Áron sapkáját.

Áron felnézett a felhőre, ami már egyáltalán nem volt csúnya szürke, hanem fehér, ami áteresztette a napsugarakat is. Áron mosolyogni kezdett, s a napocska és a felhő visszamosolyogtak rá.

Nem akarok elmenni otthonról!

Bogi és Anya minden nap elmentek otthonról. Hétköznap reggel az oviba, délutánonként sétálni, bevásárolni. Hétfvégén pedig előfordult, hogy meglátogattak valakit, sokszor mentek Nagyiékhoz, Anya és Apa testvéreihez, és néha Anya barátnőihez. Anya egyik barátnőjének is volt egy kislánya, akit Esztinek hívtak, hozzájuk is sokszor mentek.

Szombat délután volt, amikor Anya telefonja csörögni kezdett. Zsuzsi barátnője hívta, hogy átmennének-e hozzájuk játszani. Anya pedig egyből rámondta, hogy igen, Bogi biztos örülni fog, hogy Esztikével játszhat. Bogi azonban most éppen nem örült neki.

– Nem akarok elmenni otthonról! Neeem akarook! – toppantott a lábával Bogi, és már össze is fonta a karjait, és a morcos nézés is megvolt. – Itthon akarok maradni. Játsszani akarok a játékaimmel.

Anyának nem tetszett ez a hozzáállás, hiszen Bogi néhány héttel ezelőtt még nem volt ilyen akaratos. Anya leült Bogi mellé a szőnyegre, és beszélni kezdett hozzá:

– Azt hittem, örülni fogsz, ha átmegyünk Esztiékhez játszani. A múltkor is olyan jól játszottatok. Emlékszel?

Bogi azonban nem akart emlékezni. Egyre csak ezt hajtogatta:

– Nem akarok elmenni otthonról!

Így Anya egy nagy sóhajjal elfogadta Bogi döntését, és kiment, hogy felhívja a barátnőjét, hogy sajnos mégsem tudnak átmenni hozzájuk játszani. Ekkor azonban furcsa dolog történt, Bogi kedvenc babája pityeregni kezdett:

– Én úgy szerettem volna elmenni Esztiékhez, ott van ugyanis az a gyönyörű baba, akivel játszottunk a múltkor. Most miattad nem találkozhatok vele.

Bogi nagyon meglepődött, hogy a babája megszólalt, azon meg még jobban meglepődött, hogy a többi játék is elfordult tőle, egyik sem akart vele játszani.

Bogi nem tudta, mi történt, hiába nyúlt az egyik, majd a másik játék felé, mindegyik elgurult előle. Végül a plüssmackója mondta meg, miért van ez a furcsaság.

– Igazán elfogadhatnád, hogy Anyukád szeretne elvinni Esztihez játszani. Biztosan jól éreznéd magad ma is, sőt a babád is. Nagyon megbántottad mindkettőjüket, szerintem Eszti is. Nagyon szeretett volna veled játszani, az itthoni játékaid megvárnak. Velünk játszhatasz máskor is, de Eszti most vár. Nem gondoltad meg magad?

Bogi gondolkodott egy kicsit a mackója szavain, majd felpattant, és szaladt Anya után.

– Most már akarok menni, Anya!

Anya nem tudta mire vélni Bogi hirtelen változását, de nagyon örült neki. Akkor jött rá, hogy valami turpisság van a dologban, amikor bementek a szobába Bogi babájáért, és a plüssmackó rákacsintott Bogira.

Nem akarok felkelni!

– Brr, brr – ez a hang harsogott Félix szobájában újra és újra. – Brr, brr. Félix azonban nem hallotta meg, Anya ment át a szobájába, s nyomta le az ébresztőórát. Ezután Anya megcirógatta Félix pofiját, orrát, finoman ébresztgette, de Félix meg sem mozdult. Anya tovább cirógatta, s egy idő után Félix kinyitotta a szemét.

– Ébresztő, hétalvó! Hasadra süt a nap! – Anya még meg is puszilgatta a kisfiát. – Vár az óvoda!

Anya azt hitte, hogy a kisfia már felébredt, ezért kiment a szobából, hogy a reggelit is kikészítse. Félix azonban nem kelt fel, abban a pillanatban, hogy anyukája kilépett a szobaajtón, visszacsukta a szemét, megfordult az ágyában, és már aludt is tovább.

– Ébresztő, Félix! – állt meg mellette újra Anya.

– Neeem akarook felkelni! Neeem akarook! – már szinte kiabált Félix, igaz, a szeme továbbra is csukva volt. – Én még aludni akarok.

Mielőtt Anya mérgesen szólhatott volna, megbolondult a szoba: az ébresztőóra újra hangosan csörögni kezdett, a párna, a takaró és a lepedő pedig rángatózni, dobálózni kezdett az ágyon. Annyira erősen rángatóztak, hogy Félix majdnem leesett az ágyról.

– Jól van, jól van! – kiáltotta Félix. – Felkelek, csak ne dobjatok le az ágyról!

A takaró, a párna és a lepedő ekkor megnyugodott, még a vekker is elhallgatott. Anya és Félix csodálkozva néztek össze, hogy mi történt. A magyarázatot a vekker adta meg.

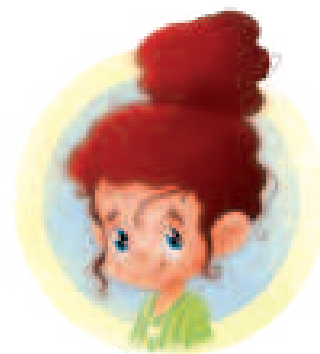
– Félix, mindennek megvan az ideje és a helye. Most a felkelésnek van itt az ideje, s én jeleztem is neked. Ha te ezt nem tartod be, akkor nem teszel jót a párnádnak, a takaródnak és a lepedődnek. Nekik ugyanis szükségük van a reggeltől estig való időre ahhoz, hogy ismét friss, puha, kényelmes ágy várjon téged este.

Félix megértette, még bólogatott is a vekker szavaira, majd elköszönt a szobájától, és indult Anyával reggelizni.

Nem akarok rendet rakni!

Anya alig tudott belépni Cili szobájába. Miután sikerült kinyitnia az ajtót, majdnem elbotlott a széken, aztán egy építőkocka került a talpa alá. Majd egy talpalatnyi üres helyen megállva körülnézett, hol lehet Cili.

– Itt vagyok – kukucskált ki a takarókból épített kuckóból Cili. – Látod, Anya, milyen jó kuckóm van? Bejössz te is?

Anya bekucorodott Cili mellé, megnézte belülről is a kuckót, ahová Cili majdnem az összes játékát behozta. Anya és Cili játszottak is a kuckóban: kártyáztak, memóriáztak, kirakóztak, még főzőcskéztek is. Egy idő után azonban Anya szorgalmazni kezdte, hogy össze kellene pakolni, mert nemsokára este lesz.

– Neeem akarook! – Cili hangja betöltötte az egész kuckót. – Neeem akarook rendet rakni. Én még játszani szeretnék!

De Anya nem engedett, muszáj volt rendet rakni. És hiába segített Anya, Cilinek nem jött meg a kedve. Pedig Anya a kuckó takaróit is összehajtogatta, és a helyükre tette őket. Cilinek a játékokat kellett volna eltenni, ő azonban mindent csak a szekrény elé tolt, rugdalt és dobált. Közben még hangosan dűnnyögött is:

– Mindig csak ez a rendrakás, neeem akarook rendet rakni.

A játékok azonban nem akartak fogyni, egy idő után Cili megállt, és azt vette észre, hogy az összes játék, amit eddig a szekrény elé tolt, rugdalt és dobált, visszakerült a szoba közepére. Cili nem értette, hogy történhetett ez, s egy mesekönyvet újra a szekrény elé dobott. A mesekönyv azonban a következő pillanatban újra a lába előtt volt. Cili egy kártyát is a szekrény elé dobott, a kártya is visszakerült Cilihez, mint ahogy a baba, a kirakó és a főzőcské is. Cili tátott szájjal bámult a játékaira, amikor a kártya megszólalt:

– Nem ott van a helyünk a szekrény előtt! Szépen tegyél a helyünkre minket! Tudod, mindennek megvan a helye, ha ezt megtartod, akkor mindig tudni fogod, hol találsz bennünket. Én például a polcon a dobozban szoktam pihenni a többi kártya között.

– Én a többi főzőcskéző edénnyel szeretek lenni a nagy kosárban – szólalt meg a teáskanna. – Igazán figyelhetnél ránk! Ha máskor is szeretnél velünk játszani, akkor vigyázz ránk, és tegyél szépen a helyünkre, ha már nem játszol velünk!

Cili annyira meglepődött, hogy először nem is tudott megmozdulni, majd pár pillanat múlva elkezdett mindent szépen a helyére rakni.

Anya csak azt vette észre, hogy Cili egyik játékot a másik után teszi a polcra, a dobozba vagy a kosárba, s közben beszélget a játékaival.

Nem akarom abbahagyni a játékot!

Samu és Soma kirakosgatta az építőjátékuk kis műanyag figuráit a szoba közepére, hogy játszanak velük, amikor Anya szólt, hogy kész a fürdővíz, mehetnek fürödni.

– Neeem akarook fürödni menni! Én még játszani akarok – jelentette ki Samu. – Menjél te, Soma!

– De én sem akarok még fürödni menni! Tegnap is én mentem elsőként!

– duzzogott Soma. – Megbeszéltük, hogy egyik nap én, másik nap te kezded

a fürdést!

A két fiú veszekedni kezdett. Ekkor Anya nyitott be újra az ajtón, s mérgesen nézett rájuk.

– Miért nem jöttök fürödni? Hányszor szóljak? Kezddetek vetközni, s indulás! Szépen egymás után!

– De Soma nem akar menni! Ma neki kellene elsőként menni – mondta Samu.

– Nem is igaz! – vágott vissza Soma. – Csak te többet akarsz játszani!

Anya már a fejét fogta ettől a mindennapos vitától, minden nap ugyanaz a gond. Anya már készült, hogy elpakolja a gyerekek játékait, s ezzel készítse őket indulásra, amikor a kis figurák elindultak az ajtó felé.

– Hát ti hova mentek? – kérdezte egyszerre Samu és Soma.

– Elköltözünk – válaszolták a játékmemberek. – Úgy gondoljuk, hogy így jobb lesz nekünk. Számunkra nagyon fárasztó, hogy mindig miattunk veszekedtek. Úgyis meg kell fürödni, miért halogatjátok? Az állandó veszekedésekkel feleslegesen megy el az idő. A veszekedéseitek miatt kevesebb idő jut velünk játszani. Utána még mérgesek is vagytok egymásra, s minket is egymás ellen hangoltok, és verekedős játékokat kell játszani.

Samu és Soma hirtelen nem is tudtak mit mondani, csak álltak és szomorúan nézték az ajtón kivonuló játékokat. Samunak jutott először eszébe a helyes lépés.

– Bocsánatot kérünk! Gyertek vissza, légy szíves! – kérte szépen a figurákat. – Megígérjük, hogy ezentúl nem veszekszünk, és csakis jó játékokat játszunk veletek. Ugye, Soma? Így itt maradtok?

Soma is bólogott.

– Igen, így lesz! Kérlek, maradjatok velünk! – mondta nekik.

Az ígéret és a bocsánatkérés hatására a kis műanyag figurák összenéztek, majd szépen visszamentek a helyükre, így jelezve, hogy maradnak. Soma és Samu ujjongani kezdtek, majd amikor Anya újra fürödni hívta őket, szó nélkül indultak a fürdőszobába, hogy minél előbb jöhessenek vissza játszani.

